Avarbőr

Feküdni az avarban, az egy jó dolog.
Simulni síkos levelekhez.
Nem gondolni rá, jön-e valaki.
Meglátja-e sápadt avarbőrömet.

Beesni az avarba, az nem rossz dolog.
Koccanni össze a levegővel.
Kirepíteni a gondolatokat.
Ernyedni végre, ájulni el.

Fához nyomva lenni, az nem jó dolog.
Dörzsöltetni magam a durva kéreggel.
Arra gondolni, mért nem jön valaki.
Lehántani törzsemről a törzsét.

Sétálni az erdőben, az egy rossz dolog.
Simulni hozzá édesen.
Nem gondolni rá, mi lesz a vége.
Véresnek nem látni a lemenő napot.

A fény országa

A fény országában lakunk. Régebb óta élünk itt, mint a fény,
mégsem azt mondjuk, a fény lakik a mi országunkban.
Attól félek, így a fény birtokol minket, nem pedig fordítva,
ami még úgy is zavaró, hogy örülünk neki. A fénynek.
Nem a birtoklásnak.

Minden nap belefekszünk a fénybe.
Bátran szétterpeszkedünk, nyújtózkodunk,
lehunyt szemmel mosolyogva, mintha álmodnánk,
egyesek macskának képzelik magukat,
én majomnak. Forr az arcunk a fényben.

Fénysárgák leszünk, ez az új bőrszín. Aggasztó.
Ugyanis eddig nem volt megkülönböztető jelünk,
külső tényező, ami összeköt, stigma, marker,
a nemzetünké. Azon kívül, hogy mind nők vagyunk.

Olyan hát a bőrünk, mint a híg teának, és ezen mindenki nevet.
Lubickolnak a közös jel felbukkanásában.
Ünnepnapot akarnak. Én meg itt kuksolok,
banánt eszem, és nem merek szólni senkinek.
Megijednének, hogy rosszat akarok.
És jobb egyetlen ijedt ember, mint egy nemzetnyi.

Persze lehet, hogy rajtam kívül is fél még valaki.
Lehet, hogy az a valaki még a fényben sem áztatja magát.
Lehet, hogy szürke bőrét nem hámlotta le.
Mikor utáljuk vajon ki a fény országából.

Seres Lili Hanna: 1993-ban született Budapesten. Az ELTE irodalom- és kultúratudomány mesterszakának hallgatója, modern magyar irodalom szakirányon. A JAK és a FISZ tagja. 2014 óta publikál, szövegei megjelentek többek közt a *Litera* és a *Műút* portálon, a *Hévíz*ben, az *Ex Symposion*ban. Mindenfélét ír: prózát, verset, drámát.